

Sygn. akt VI Ka 468/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 r.

4 Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Sędziowie: Natalia Burandt

Marek Nawrocki

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

5 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu del. do Prokuratury Okręgowej w Elblągu Łukasza Iskrzyńskiego

6 po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2021 r. w Elblągu sprawy

71) D. M. (1) s. J. i M. ur. (...) w D.

8 oskarżonego o czyny z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

92) J. Z. (1) s. D. i M. ur. (...) w O.

10 oskarżonego o czyny z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

11 z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

12 od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

13 z dnia 27 lipca 2021 r. sygn. akt II K 91/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 5 w ten sposób, że obniża D. M. (1) wymiar kary łącznej do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

15 III. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 468/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z 27 lipca 2021r. w spr. II K 91/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1,2,3,4		D. M. (1), J. Z. (1)	Karalność oskarżonego D. M. Niekaralność oskarżonego J. Z. Dobra opinia o J.Z. Stan zdrowia członków rodziny J.Z. Czyny przypisane oskarżonym w zaskarżonym wyroku	Informacje z KRK, Opinia o mieszkańcu, Dokumentacja medyczna , Pisemne oświadczenie M.Z.	k.784, 785-788 k.834 k.837-841 k.835-836

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1,2,3, 4	Informacje z KRK, Opinia o mieszkańcu, Dokumentacja medyczna. Pisemne oświadczenie M.Z..	Dokumenty w postaci Informacji z KRK, opinii o mieszkańcu, dokumentacji medycznej zostały sporządzone przez organy i osoby do tego uprawnione, nie były kwestionowane przez strony, stąd zasługują na wiarygodność. Pisemne oświadczenie matki oskarżonego J. Z. jest spójne z treścią dokumentacji z leczenia członków rodziny J.Z., stąd zasługuje na wiarygodność.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEĆ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>obrazy przepisów postępowania karnego, jeżeli mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku z apelacji obrońców oskarżonego D. M., w postaci:</p> <p>art. 2§2 kpk, 4 kpk, 7 kpk, 5§2kpk, 410 kpk, 424§1 pkt. 1 kpk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosnie zarzutów obrazy art. 2§2 kpk i art. 4 kpk.</p> <p>W orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, że naruszenie przepisu art. 4 kpk nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., IV KK 211/12, LEX nr 1220924). Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego, nakazujących lub zakazujących</p>		

organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych (np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Powyższego wymogu analizowane apelacje nie spełniają. Podobnie i zarzut obrazy art. 2§2kpk, jako odnoszący się ogólnie do celów postępowania karnego nie może stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej.

Oдноśnie zarzutu obrazy art. 424§1 pkt. 1 kpk.

Odnosząc się do tego zarzutu, należy stwierdzić, iż mimo podniesienia przez obrońcę w apelacji, że sąd I instancji uchylił się w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku od kompleksowej oceny dowodów to, niemniej nie uniemożliwiło ono przeprowadzenia kontroli odwoławczej ani też stronom zapoznania się z argumentacją sądu i podjęcia z nią polemiki. Podkreślić tu także należy, że niespełnienie wymogów z art. 424 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylecia wyroku, a braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia wyroku tylko wówczas uzasadniają jego uchylenie, gdy prowadzą do wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 315/10, LEX nr 653737). W niniejszej sprawie takiego wniosku sformułować nie można, co czyni także ten zarzut niezasadnym. Skoro zaś pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie naruszenia art. 424§1kpk nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438

pkt.2 kpk tj. takiej obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. Należy też zwrócić uwagę na treść art. 455a k.p.k. z którego wynika, że nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k., przy czym należy zaakcentować, że tego rodzaju uchybienia nie stwierdzono w poddanej kontroli sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 130/17, LEX nr 2382427, Prok.i Pr.-wkl. 2017/12/12).

Oдноśnie zarzutu obrazy art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk.

Obraza art. 7 kpk

Stawiając zarzut obrazy art. 7 kpk obrońca D. M. – adw. H. W. utożsamiał go z przekroczeniem swobodnej oceny dowodów dot. okoliczności iż D. M. sprzedawał hurtowe ilości narkotyków J. Z. w celu ich dalszej odsprzedaży , gdy powinno się przyjąć, że J. Z. (1) występował tylko jako konsument i tym samym zachowanie D. M. wyczerpywało jedynie znamiona odpłatnego udzielenia narkotyków z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednak ocena dowodów i wynikających z nich okoliczności, dokonana przez pryzmat kwantyfikatorów z art. 7 kpk pozwala na przyjęcie tego, że D. M. sprzedając narkotyki J.Z. w łącznej wysokości 590 g amfetaminy i 20 g marihuany musiał zdawać sobie sprawę z tego, że nabywca nie kupuje ich na własny użytek. Jedynie z wyjaśnień oskarżonego D. M. z rozprawy wynika, że J. Z. mówił mu, że pracuje na

budowie i że dużo sam zażywa. Tej okoliczności jednak nie potwierdził J.Z., który nie chciał odpowiadać w trakcie rozprawy na pytania służące weryfikacji tej okoliczności z relacji D. M.. Nadto wyjaśnienia D. M. co do czynu z pkt. I a/o nie były konsekwentne. Początkowo nie przyznawał się do czynu z pkt. I, by przyznać się do jego popełnienia dopiero na rozprawie, przy czym niezbyt logicznie tłumacząc, że nie przyznawał się do tego czynu wcześniej, bo chodziło mu o datę początkową czynu, którą podawał inaczej niż J.Z.. Tymczasem w świetle doświadczenia życiowego to nic nie stało na przeszkodzie by już przy pierwszym składaniu wyjaśnień to oskarżony podał, że generalnie przyznaje się do czynu z pkt. I i już wówczas doprecyzował, że ma zastrzeżenia co do okresu czynu z tego zarzutu. Ponadto ilość kupionych przez J. Z. narkotyków powoduje, że oskarżony D. M. miał w oparciu o tę okoliczność, podstawy do przyjęcia, że J. Z. nie tylko kupuje je na własny użytek ale celem dalszej odsprzedaży. J.Z. kupował od niego raz w miesiącu po 50 g a nie kilka razy w miesiącu po kilka gram (jak np. kupujący na własny użytek A. U., M. C. czy P. L.), co ostatecznie potwierdził i sam J.Z. i inni współoskarżeni w sprawie. Obaj oskarżeni nie byli też w najlepszej sytuacji finansowej: D. M. pracował do początku lutego 2020r. w stolarni, potem był bezrobotny i otrzymywał niski zasiłek, J.Z. pracował za najniższą krajową, stąd obaj – gdyby nie zajmowali się też obrotem narkotykami- to nie mieliby środków by duże kwoty przeznaczać na zakup narkotyków tylko na własne potrzeby, a to też wzmacnia wniosek, że brali udział w obrocie narkotykami jako hurtownicy a nie

kupujący i sprzedający na własne potrzeby. Wniosek ten dotyczy obu oskarżonych, tym bardziej, że J. Z. kupował np. amfetaminę od D. M. po 13 zł co wskazuje na cenę hurtową a sprzedawał innym osobom, co sam przyznał, za 30 zł. Nadto J.Z. przyznał, że widział u D. M. jeszcze inne narkotyki niż te kupowane przez niego, że D. M. podał że sprzedaje też innym narkotyki, że towar bierze z G.. Nie bez znaczenia jest i to, że chociaż J.Z. twierdził, że narkotyki kupował na własne potrzeby by uśmierzyć ból kręgosłupa, to nie potrafił określić jak często i w jakich ilościach przyjmował narkotyki w tym celu. A z pewnością gdyby faktycznie J.Z. narkotyki kupował tylko dla siebie- co i tak się nie potwierdziło w świetle wyjaśnień samego J.Z., jak i relacji współoskarżonych nabywców narkotyków od tego oskarżonego- i to z uwagi na potrzebę uśmierzenia bólu kręgosłupa, to by potrafił podać dane dot. choćby ilości, jednorazowej dawki, którą na ból kręgosłupa przyjmował, a tego nie potrafił sprecyzować, co świadczy o gołosłowności wersji o kupowaniu narkotyków dla siebie jako formy „lekarstwa”. Ponadto J.Z. pracował od maja 2019r. w M. Tynki Maszynowe i jako tynkarz i jako kierowca całej ekipy, co wynika z referencji od pracodawcy, a wobec tego trudno przyjąć by jako kierowca decydował się na przyjmowanie akurat narkotyków a nie leków zaleconych przez lekarza, gdy miał świadomość tego, że będzie musiał każdego dnia kierować pojazdem i może być zatrzymany do kontroli drogowej. Wiedzą powszechną zaś jest, że skutkiem ujawnienia kierowania pojazdem pod wpływem narkotyków będzie odpłata karna (za wykroczenie lub przestępstwo), z możliwością utraty

uprawnień do kierowania pojazdami włącznie.

Twierdzeń J.Z., że kupował narkotyki dla siebie by uśmierzyć ból kręgosłupa nie potwierdziły też wyjaśnienia nabywców narkotyków od J. Z. tj. współoskarżonych w tej sprawie. Nadto jeden z nich M. C. (2) wyraźnie zaznaczył, że wiedział, że J. Z. ma narkotyki, że dużo ludzi o tym wiedziało i wystarczyło że M. C. zapytał spotkanego J.Z. czy ma narkotyki i czy mu sprzeda, a on potwierdził, odeszli na bok i mu odsypał. Ponadto skoro J.Z. kupował od D. M. narkotyki przez 11 miesięcy, po 50 g amfetaminy co miesiąc po 13 zł co daje miesięcznie 650zł, a jednocześnie zarabiał najniższą krajową, to wskazuje na nieopłacalność kupowania tak drogiego „zamiennika leków”. Z pewnością gdyby oskarżony w związku z bólem pleców leczyłby się u lekarza to uzyskałby recepty na leki na ból kręgosłupa na które wydawałby miesięcznie niższe kwoty niż te wydatkowane na narkotyki. Nie wspominając już o tym, że kupowanie i zażywanie leków i praca pod wpływem amfetaminy i kierowanie pojazdami, to narażało J.Z. na odpowiedzialność pracowniczą i karną a wizyta u lekarza i przyjmowanie zapisanych leków było legalne i nie pociągało za sobą widma odpowiedzialności prawnej.

Nie bez znaczenia jest i to, że w wyniku przeszukania z 6.09.2020r. ujawniono należące do J. Z. amfetaminę w ilości 64,193 g oraz wagę elektroniczną a więc rzeczy którymi posługują się handlarze narkotykami, bo gdyby oskarżony ten miał kupować tylko na swój użytek to wystarczałoby odmierzanie dawek „na oko”.

Ponadto tego dnia znaleziono też należące do tego oskarżonego – który zarabia najniższą krajową – pieniądze w łącznej kwocie 9.910zł, mimo, że zarabiał on najniższą krajową, z czego miał co miesiąc kupować na własny użytek po 50 g amfetaminy za kwotę 650 zł, co przy uwzględnieniu wydatków na mieszkanie i jedzenie oraz media , nie pozwoliłoby oskarżonemu realnie na poczynienie oszczędności w takiej kwocie jak ujawnia 6.09.2020r. Analiza tych okoliczności wskazuje zaś wyraźnie, że twierdzenia J.Z. że kupował narkotyki na własny użytek w celu uśmierzenia bólu kręgosłupa trudno uznać za logiczne i wykazane- po dokonaniu zgodnej z art. 7 kpk- oceny dowodów i wynikających z nich okoliczności.

Wymowa zaś tych wszystkich dowodów i okoliczności , a nie tylko tych wskazanych w apelacjach obrońców D. M., którzy głównie oparli się na postulatcie by dać wiarę wyjaśnieniom tego oskarżonego, to przekonuje, że sąd I instancji właściwie ocenił materiał dowodowy, czym nie naruszył art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk.

Odnosnie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk.

Wyrażona w tym przepisie zasada in dubio pro reo jest adresowana do organów postępowania karnego. Oznacza to, że dla oceny, czy nie został naruszony art. 5 § 2 k.p.k. nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd meriti rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na

niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien powziąć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 335/11, LEX nr 1163975). Argumentacja zawarta w uzasadnieniu sądu I instancji nie wskazuje na to, aby powziął on niedające się usunąć wątpliwości natury faktycznej i nie postąpił zgodnie z nakazem wynikającym z art. 5 § 2 k.p.k. Brak jest też przesłanek uzasadniających stawianie temu sądowi zarzutu, że takich wątpliwości nie powziął. Właściwie oceniony materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego.

Wniosek

Z apelacji adw. H. W.- o zmianę wyroku i:

- inny opis czynu przypisanego D. M. w pkt. 1 na czyn kwalifikowany z art., 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12§1kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk i wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w pkt. 3 o wymierzenie kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, wyeliminowanie orzeczenia o terapeutycznym systemie wykonania kary na podstawie art. 62 kk i dodanie kolejnego rozstrzygnięcia o umieszczeniu D. M. przed wykonaniem kary w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychotropowych.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Z apelacji adw. T. J.- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzuty dot. obrazy przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku nie podlegały uwzględnieniu.</p> <p>Nie było też podstaw z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p>		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mogły one mieć wpływ na treść wyroku.</p> <ul style="list-style-type: none"> - że J. Z. kupował narkotyki na własne potrzeby , aby pobudzić się do pracy i uśmierzyć ból kręgosłupa, - że wartość czarnorynkowa 590 g amfetaminy to 23.600zł, gdy takie ustalenia nie wynikają z żadnych dowodów, a J.Z. podał, że kupował od D. M. płacąc za 1 g amfetaminy 13 zł, - że D. M. z uczestniczenie w obrocie narkotykami uczynił sobie stałe źródło utrzymania, podczas, gdy miał w rzeczywistości inne źródła utrzymania, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>- że bezzasadnie przyjęto iż znalezione u D. M. w dniu 7 września 2020r. środki odurzające i substancje psychotropowe były przeznaczone do dalszego obrotu,</p> <p>- że wystarczające jest orzeczenie wobec D. M. systemu terapeutycznego orzeczenia na podstawie art. 62 kk, gdy uzależniony od narkotyków D. M. winien być skierowany na leczenie w zamkniętym zakładzie leczniczym przed wykonaniem kary pozbawienia wolności na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, że niezasadnie sąd nie wziął pod uwagę w procesie ustalania odpłaty karnej, że czyny przypisane D. M. miały związek z jego uzależnieniem wymagającym leczenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie doszło do zarzucanych błędów w ustaleniach faktycznych, które by miały wpływ na treść wyroku.</p> <p>Gdyby faktycznie J.Z. narkotyki kupował tylko dla siebie- co i tak się nie potwierdziło w świetle wyjaśnień samego J.Z., jak i relacji współoskarżonych nabywców narkotyków od tego oskarżonego- i to z uwagi na potrzebę uśmierzenia bólu kręgosłupa, to oskarżony ten by potrafił podać dane dot. choćby ilości, jednorazowej dawki, którą na ból kręgosłupa przyjmował, a tego nie potrafił sprecyzować, co świadczy o gołosłowności wersji o kupowaniu narkotyków dla siebie jako formy „lekarstwa”. Ponadto J.Z. pracował od maja 2019r. w M. Tynki Maszynowe i jako tynkarz i jako kierowca całej ekipy, co</p>		

wynika z referencji od pracodawcy, a wobec tego trudno przyjąć by jako kierowca decydował się na przyjmowanie akurat narkotyków a nie leków zaleconych przez lekarza, gdy miał świadomość tego, że będzie musiał każdego dnia kierować pojazdem i może być zatrzymany do kontroli drogowej. Wiedzą powszechną zaś jest, że skutkiem ujawnienia kierowania pojazdem pod wpływem narkotyków będzie odpłata karna (za wykroczenie lub przestępstwo), z możliwością utraty uprawnień do kierowania pojazdami włącznie. Twierdzeń J.Z., że kupował narkotyki dla siebie by uśmierzyć ból kręgosłupa nie potwierdziły też wyjaśnienia nabywców narkotyków od J. Z. tj. współoskarżonych w tej sprawie. Nadto jeden z nich M. C. (2) wyraźnie zaznaczył, że wiedział, że J. Z. ma narkotyki, że dużo ludzi o tym wiedziało i wystarczyło że M. C. zapytał spotkanego J.Z. czy ma narkotyki i czy mu sprzeda, a on potwierdził, odeszli na bok i mu odsypał. Ponadto skoro J.Z. kupował od D. M. narkotyki przez 11 miesięcy, po 50 g amfetaminy co miesiąc po 13 zł co daje miesięcznie kwotę 650zł, a jednocześnie zarabiał najniższą krajową, to wskazuje – w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego – na nieopłacalność kupowania tak drogiego „zamiennika leków”. Z pewnością gdyby oskarżony w związku z bólem pleców leczyłby się u lekarza to uzyskałby recepty na leki na ból kręgosłupa na które wydawałby miesięcznie niższe kwoty niż te wydatkowane na narkotyki. Nie wspominając już o tym, że kupowanie i zażywanie leków i praca pod wpływem amfetaminy i kierowanie pojazdami, to narażało J.Z. na odpowiedzialność pracowniczą i karną a wizyta u

lekarza i przyjmowanie zapisanych leków było legalne i nie pociągało za sobą widma odpowiedzialności prawnej.

Nie bez znaczenia jest i to, że w wyniku przeszukania z 6.09.2020r. ujawniono należące do J. Z. amfetaminę w ilości 64,193 g oraz wagę elektroniczną a więc rzeczy którymi posługują się handlarze narkotykami, bo gdyby oskarżony ten miał kupować tylko na swój użytek to wystarczałoby mu odmierzanie dawek „na oko”. Ponadto tego dnia znaleziono też należące do tego oskarżonego – który zarabia najniższa krajowa-pieniądze w łącznej kwocie 9.910zł, mimo, że zarabiał on najniższą krajową, z czego miał co miesiąc kupować na własny użytek po 50 g amfetaminy za kwotę 650 zł, co przy uwzględnieniu wydatków na mieszkanie i jedzenie oraz media , nie pozwoliłoby oskarżonemu realnie na poczynienie oszczędności w takiej kwocie jak ujawniona 6.09.2020r. Analiza tych okoliczności wskazuje zaś wyraźnie, że twierdzenia J.Z. że kupował narkotyki na własny użytek w celu uśmierzania bólu kręgosłupa trudno uznać za logiczne i wykazane- po dokonaniu zgodnej z art. 7 kpk-oceny dowodów i wynikających z nich okoliczności. Ponadto już sama ilość (po 50 g amfetaminy) oraz częstotliwość (raz w miesiącu) oraz „preferencyjna” cena sprzedaży (po 13 zł/g co jest ceną znacznie niższą od czarnorynkowej ceny 1 g amfetaminy) kupowanej przez J. Z. od D. M. amfetaminy wskazywały na to, że jest obrót hurtowy a nie sprzedaż amfetaminy J.Z. na własne potrzeby.

Przyjęcie w oparciu o powyższe oraz rozważania zawarte w części

dot. oceny zarzutu obrazy art. 7 kpk, że obaj tj. D. M. i J.Z. handlowali narkotykami a nie byli ich konsumentami, to pozwalała określić wartość czarnorynkową 590 g amfetaminy na 23.600 zł. Wynika to wprost z wyjaśnień oskarżonych w tej sprawie, a w szczególności J.Z., który przyznał, że gdy sprzedawał innym osobom amfetaminę - kupioną od D. M. za 13 zł- to po cenie prawie trzykrotnie wyższej niż cena zakupu u D. M..

Skarżący twierdzą, że błędnie ustalono iż D. M. z uczestniczenie w obrocie narkotykami uczynił sobie stałe źródło utrzymania, podczas, gdy miał w rzeczywistości inne źródła utrzymania. Jednak należy zauważyć, że D. M. obiektywnie nie był w najlepszej sytuacji finansowej wynikającej z legalnych źródeł pozyskiwania dochodów: pracował do początku lutego 2020r. w stolarni, potem był bezrobotny i otrzymywał niski zasiłek, stąd należy wnioskować, że gdyby nie zajmował się też obrotem narkotykami, to nie miałby środków by duże kwoty przeznaczać na zakup narkotyków na własne potrzeby, a to też wzmacnia wniosek, że brał udział w obrocie narkotykami jako hurtownik a nie kupujący tylko dla siebie. Nie bez znaczenia jest i to, że oficjalnie mający tak niskie legalne dochody, gdy pozostawał w konkubinacie i na utrzymaniu miał dzieci, to D. M. wynajmował aż dwa mieszkania, użytkował samochód. Odniesienie do tych okoliczności wartości czarnorynkowej ujawnionych narkotyków, którymi obracał D. M. a przypisanych w pkt. 1 (które dot. przecież tylko ilości narkotyków sprzedawanych J.Z., stąd dziwi uwaga z apelacji adw. T. J. na tle zarzutu prawidłowości stosowania art. 65§1kk, że brak dowodów by

D. M. dokonywał obrotu na rzecz innych osób), po podzieleniu tej wartości przez czas czynu wskazuje na to, że pieniądze z tego obrotu były znacznym zastrzykiem finansowym w odniesieniu do jego niskich miesięcznych dochodów z legalnych źródeł. Trzeba też jeszcze raz przypomnieć, że J. Z. przyznał, że widział u D. M. jeszcze inne narkotyki niż te kupowane przez niego, że D. M. podał mu że sprzedaje też innym narkotyki, że towar bierze z G.. A to wszystko daje podstawy do przyjęcia, że D. M. działał w ramach czynu z pkt. 1 wyroku w warunkach z art. 65§1kk.

Niezasadny okazał się też zarzut z apelacji, iż bezzasadnie przyjęto iż znalezione u D. M. w dniu 7 września 2020r. środki odurzające i substancje psychotropowe były przeznaczone do dalszego obrotu, które to błędne ustalenie miało wpływ na treść wyroku. Mimo bowiem tego, że sąd I instancji przyjął i wykazał okolicznościami wynikającymi z akt sprawy i branych pod uwagę zasad doświadczenia życiowego i logiki, że oficjalnie osiągający niskie dochody D. M. nie miałby możliwości finansowych by tak duże ilości środków odurzających i substancji psychotropowych kupić i zmagazynować tylko na własne potrzeby w zw. ze swoim uzależnieniem, to z okoliczności tej nie wywiedziono przecież jakiś szczególnie ciężkich skutków dla oskarżonego. W zakresie czynu z 7 września 2020r. to zakwalifikowano go ostatecznie tylko jako posiadanie znacznej ilości narkotyków z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożonej karą od 1 do 10 lat pozbawienia wolności a nie jako np. przygotowanie do wprowadzenia tak znacznej

ilości narkotyków do obrotu, co jest zagrożone o wiele surowiej. Trzeba też przypomnieć, że zarzut w tym zakresie wniósł obrońca D. M. w apelacji wniesionej na korzyść tego oskarżonego. Stąd nawet rozważanie tego zarzutu czy sąd I instancji błędnie ustalił cel w jaki D. M. posiadał narkotyki ujawnione podczas przeszukania z 7 września 2020r., i tak nie znalazłoby odzwierciedlenia w zmianie opisu czynu i zmianie przyjętej w zaskarżonym wyroku kwalifikacji z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1kk, gdyby sąd odwoławczy uznał, że zarzut ten jest zasadny. Ponadto argument ten nie został przywołany przez sąd orzekający w rozważaniach dot. wymierzonej kary. Stąd należałoby przyjąć, że ustalenie co do tej okoliczności zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie miało wpływu na treść zaskarżonego wyroku. A z art. 438 pkt. 3 kpk wynika, że podstawą wzruszenia wyroku może być tylko taki błąd w ustaleniach faktycznych, który dotyczy ustaleń przyjętych za podstawę orzeczenia i jeżeli mógł on mieć wpływ na treść orzeczenia. A tego w realiach niniejszej sprawy nie można było stwierdzić.

Nie można też się zgodzić z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych na tle rozstrzygnięcia o terapeutycznym systemie wykonania kary łącznej wymierzonej D. M. i z zarzutem, że nie wzięto pod uwagę przy kształtowaniu odpłaty karnej silnego uzależnienia oskarżonego od środków odurzających wymagającego leczenia. Zgodnie z Art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej- upn) to w razie skazania osoby uzależnionej za

przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego, substancji psychotropowej lub nowej substancji psychoaktywnej na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, sąd zobowiązuje (gdy sformułowanie „zobowiązuje” oznacza obowiązek sądu) skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia., a zgodnie z art.71 ust. 3 tej ustawy, to w razie skazania osoby uzależnionej, z uwzględnieniem warunków określonych w ust. 1, na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, sąd może (gdy sformułowanie „może” nie oznacza obowiązku sądu ale tylko możliwość) orzec umieszczenie sprawcy przed wykonaniem kary w odpowiednim podmiocie leczniczym. Tym samym – z treści tych przepisów wynika że sąd mógł ale nie musiał orzekać umieszczenia sprawcy przed wykonaniem kary odpowiednim podmiocie leczniczym. Ponadto art. 71 ust. 3 u.p.n. nie zawiera żadnych przesłanek, którymi powinien kierować się sąd, podejmując decyzję o zastosowaniu (lub nie) określonego w nim środka zabezpieczającego. Nie bez znaczenia jest i to, że w rozstrzygnięciu sądu wydanym na podstawie art. 71 ust. 3 upn należy wskazać konkretny podmiot leczniczy (zakład), w którym środek zabezpieczający z art. 71 ust. 3 u.p.n. ma być wykonywany , co wynika § 8 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 1 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu postępowania w przedmiocie leczenia lub rehabilitacji osób

uzależnionych, skazanych za przestępstwa pozostające w związku z używaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych. W przypadku osoby skazanej na bezwzględna karę pozbawienia wolności powinien to być zakład zamknięty dla osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych. Jak to zaś wskazano w Komentarzu do wybranych przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, [w:] Przesłpstwa narkotyczne i dopalacze. Górowski Wojciech (red.), Zajac Dominik (red.), Opublikowano: KIPK.2019 „Niestety, przepis art. 71 ust. 3 u.p.n. jest w praktyce przepisem martwym, z uwagi na praktyczne trudności (a właściwie brak możliwości) jego wykonania, spowodowane brakiem zamkniętych zakładów dla osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych (zob. K. Łucarz, A. Muszyńska, Ustawa..., s. 592). Problem ten został szeroko omówiony w orzecznictwie. Jak wskazał SN w przywołanych powyżej postanowieniach z dn. 10 grudnia 2008 r. i 15 maja 2014 r., rozp. w spr. szczeg. war., które zawiera regulacje wykonawcze do u.p.n., stanowi w § 8 ust. 1, że leczenie lub rehabilitacja osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych, skazanych na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania prowadzone są w zakładzie wskazanym w orzeczeniu sądu. W przeciwieństwie jednak do aktów wykonawczych wydanych na podstawie k.k.w. (aktualnie jest to rozporządzenie Ministra Zdrowia z dn. 16 stycznia 2017 r. w sprawie komisji psychiatrycznej do spraw środków zabezpieczających i wykonywania środków zabezpieczających w zakładach psychiatrycznych, Dz.U. 2017, poz. 119 oraz obwieszczenie

Ministra Zdrowia z dn. 30 czerwca 2015 r. w sprawie wykazów zakładów psychiatrycznych przeznaczonych do wykonywania środka zabezpieczającego określonego w art. 93c w pkt 1-3 Kodeks karny oraz podmiotów leczniczych przeznaczonych do wykonywania terapii wobec sprawców określonych w art. 93c Kodeks karny w zakresie działalności stacjonarnej, Dz.Urz. MZ. 2015, poz. 28), rozp. w spr. szczeg. war. wydane na podstawie u.p.n. nie zawiera wykazu zakładów (podmiotów leczniczych) przeznaczonych do wykonywania środka zabezpieczającego z art. 71 ust. 3 u.p.n. oraz jakichkolwiek regulacji dotyczących stopnia zabezpieczenia, który byłby wymagany od tych zakładów. Rozporządzenie w spr. szczeg. war. wręcz nie przewiduje w ogóle istnienia zamkniętych zakładów dla osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych, co jest wynikiem tego, że pojęciem takim nie posługuje się ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Konsekwencją tego wszystkiego jest to, że w Polsce brak zamkniętych zakładów (podmiotów leczniczych) dla osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych, w których można by wykonywać środek zabezpieczający, o którym mowa w art. 71 ust. 3 u.p.n. (zob. również wyrok SA w Łodzi z dn. 18 grudnia 2014 r., II AKa 293/14; tak również K. Krajewski, Środki..., s. 325).

Sąd wymierzając karę łączną pozbawienia wolności wobec D. M. jednocześnie orzekł na podstawie art. 62 kk terapeutyczny system jej wykonywania. Oznacza to, że sąd nie pominął w procesie wymierzania odpłaty karnej tego, że D. M. jest osobą uzależnioną

od narkotyków. Zastosowanie art. 62 kk wpisuje się przecież w zarys planu leczenia zaproponowany przez specjalistę terapii uzależnień w pisemnym kwestionariuszu zebrania informacji o oskarżonym, gdzie podano, że w przypadku dalszego osadzenia w zakładzie karnym zaleca się ponowny udział w programie terapeutycznym, a po opuszczeniu zakładu karnego kontynuowanie leczenia w warunkach stacjonarnych w jednym z ośrodków leczenia w Polsce. Nota bene na potrzeby zebrania informacji do tego kwestionariusza oskarżony podał, że realizował w latach 2017-2019 program terapeutyczny w ZK E., który kontynuował w Poradni Leczenia Uzależnień w K., co świadczy że terapia w warunkach ZK i następnie kontynuacja jej na wolności dała rezultaty, skoro oskarżony zaraz po opuszczeniu ZK nie wrócił do nałogu, nastąpiło to dopiero od stycznia 2020r. Również biegli psychiatrzy i psycholog ww wnioskach końcowych pisemnej opinii stwierdzili, że oskarżony powinien ewentualną karę pozbawienia wolności odbywać w systemie terapeutycznym jej wykonania.

Co prawda na rozprawie terapeuta podała, że leczenie w warunkach zamkniętej placówki może być bardziej efektywne niż realizowana w ramach zakładu karnego terapia podstawowa, ale zaznaczyła, że również po terapiach w ośrodkach zamkniętych osoby uzależnione bywa, że wracają do nałogu. Biegli wydający opinię sadowo psychiatryczno-psychologiczną w wypowiedziach ustnych na rozprawie zaznaczyli, że widzą potrzebę terapii oskarżonego, że powinna to być przede wszystkim terapia długotrwała, że

wiele zależy od tego czy osoba uzależniona trafi na terapeutę i metody, które dadzą wymierne efekty; że wszelkie oddziaływania terapeutyczne związane z leczeniem odwykowym oskarżonego będą dla niego korzystne: zarówno te podejmowane w warunkach zakładu karnego, jak i warunkach ambulatoryjnych, jak i pobyt w ośrodku.

A w świetle powyższego to nie wykazano, że sąd I instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, orzekając na podstawie art. 62 kk terapeutyczny system wykonywania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej D. M. i że niezasadnie nie wziął pod uwagę w procesie ustalania odpłaty karnej, że czyny przypisane D. M. miały związek z jego uzależnieniem. Przy czym skoro biegli nie ustalili działania D. M. w warunkach art. 31 kk na tle stwierdzonego uzależnienia, to nie było podstaw do łągodzenia kar w stosunku do tych, które wynikają z ustawowego zagrożenia. Należy też zauważyć, że odbywając karę w ramach orzeczonego systemu terapeutycznego to oskarżony wie jak długą karę będzie odbywał, a przy orzeczeniu postulowanego przez obrońcę umieszczenia sprawy przed wykonaniem kary w odpowiednim podmiocie leczniczym tj. zakładzie zamkniętym dla osób uzależnionych od substancji psychoaktywnych to oskarżony najpierw będzie przebywał w takim zakładzie a potem prawdopodobnie będzie wykonywana kara pozbawienia wolności, a to może znacznie wydłużyć okres jego izolacji.

Wniosek

<p>Z apelacji adw. H. W.- o zmianę wyroku i:</p> <p>- inny opis czynu przypisanego D. M. w pkt. 1 na czyn kwalifikowany z art., 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12§1kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk i wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w pkt. 3 o wymierzenie kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności , wyeliminowanie orzeczenia o terapeutycznym systemie wykonania kary na podstawie art. 62 kk i dodanie kolejnego rozstrzygnięcia o umieszczeniu D. M. przed wykonaniem kary w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychotropowych.</p> <p>Z apelacji adw. T. J.- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzuty dot. obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych, mające wpływ na treść wyroku, nie podlegały uwzględnieniu.</p> <p>Nie było też podstaw z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne</p>		

przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>Rażącej surowości:</p> <ul style="list-style-type: none"> - kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej D. M., - naruszenie art. 53 kk skutkiem czego orzeczono wobec D. M. surową karę, nieadekwatną do stopnia zawinienia, - kary łącznej wymierzonej J.Z. wynikającej z faktu niezastosowania zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej i jej warunkowego zawieszenia. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Co do zasady – z przyczyn wskazanych wyżej- nie podlegały uwzględnieniu argumenty obrońcy D. M. by czyny przypisane temu oskarżonemu zostały inaczej zakwalifikowane, gdyż D. M. sprzedawał narkotyki z pkt. 1 nie hurtownikowi który dalej je odsprzedawał lecz konsumentowi a narkotyki znalezione w wynajmowanym przez niego mieszkaniu w dniu 7 września 2020 r. z pkt. 3 były na własny użytek a nie przeznaczone do dalszego obrotu. W konsekwencji tego nie można było uwzględnić zarzutu rażąco surowej kary i wniosku by zmienić kwalifikację czynów przypisanych oskarżonemu i wymierzyć o wiele niższe kary jednostkowe. Z tego względu nie podlegał też uwzględnieniu postulat by wymierzyć karę łączną w</p>		

wysokości tylko 2 lat pozbawienia wolności.

Nie można było też uwzględnić zarzutu, że sąd I instancji nie uwzględnił faktu uzależnienia oskarżonego przy kształtowaniu odpłaty karnej. Samo zastosowanie instytucji z art. 62 kk temu przeczy. Nie można jednak z tej okoliczności uzależnienia wywodzić by miała ona umniejszać w sposób znaczny winę i odpowiedzialność oskarżonego za przypisane mu czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Biegli psychiatrzy, pomimo przyznania uzależnienia D. M. od kilku substancji, nie stwierdzili by działał on w czasie czynów w warunkach art. 31 kk, co pozwalało na przyjęcie że oskarżonego można skazać a nie tylko stosować wobec niego środki lecznicze, oraz pozwalało na skazanie oskarżonego bez stosowania wobec niego jakiś szczególnych dobrodziejstw. Natomiast obrona pomija to, że czyny przypisane oskarżonemu w pkt. 1 i 3 zostały przez niego popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa, czyn z pkt. 1 dodatkowo w warunkach art. 65§1kk, co już przemawiało za wymierzeniem mu kar jednostkowych powyżej dolnych granic sankcji z przepisów zastosowanych w przyjętych kwalifikacjach tych czynów i wynikające z przepisów stanowiących podstawę wymierzenia kar jednostkowych. Mimo jednak tego, że oskarżony – będąc uprzednio pięciokrotnie karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ale i dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, po odbywaniu kar w warunkach jednostki penitencjarnej- okazał się być sprawcą niepoprawnym, bo nie

zmienił swojego zachowania i zdecydował się popełnić kolejne przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to sąd nie wymierzył przecież oskarżonemu kar oscylujących w górnych granicach kar z sankcji przepisów art. 56 ust. 3 i 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które mogły ulec jeszcze podwyższeniu z uwagi na działanie oskarżonego w warunkach art. 64§1kk i art. 65§1kk. Nie można też zgodzić się z obroną, że wymierzone kary jednostkowe 3 lat pozbawienia wolności i grzywny 50 stawek po 50 zł i 2 lat pozbawienia wolności są karami, które nie spełnią celów kary. O ile można się zgodzić z obrońcą, że faktycznie kary te nie spełnią celu wychowawczego wobec oskarżonego, skoro już wcześniej orzekane kary pozbawienia wolności i to realnie odbyte nie powstrzymały D. M. od popełnienia kolejnych przestępstw przypisanych mu w niniejszej sprawie, to nie można się zgodzić by orzeczone kary nie mogły spełnić skutku prewencyjnego. Skutek prewencyjny kara ma odnieść nie tylko wobec sprawcy ale i wobec członków społeczeństwa. I taki cel prewencji ogólnej kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu w tej sprawie mają szansę spełnić i uświadomić innym członkom społeczeństwa nieopłacalność popełniania kolejnych przestępstw. Natomiast obniżenie wysokości kar jednostkowych skutku takiego by nie osiągnęło, a wręcz mogłoby być odczytane jako nieuzasadniona pobłażliwość wymiaru sprawiedliwości wobec sprawców wciąż i wciąż naruszających porządek prawny. Ponadto nie można motywacji oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów sprowadzać tylko do działania w warunkach uzależnienia.

Sam oskarżony w kwestionariuszu przyznał, że do nałogu wrócił od stycznia 2020r. a czyn przypisany w pkt. 1 popełnił od listopada 2019r., a więc w początkowym okresie czynu trudno usprawiedliwiać działanie oskarżonego tylko uzależnieniem. Nadto przypisano mu w pkt. 1 przestępstwo wskazujące na udział w obrocie narkotykami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, gdy z korzyści z tego obrotu uczynił sobie stałe źródło dochodu. Nie ma też podstaw by jako przy wymiarze kary szczególnie uwzględniać sytuację rodzinną oskarżonego, skoro z okoliczności sprawy nie wynika by oskarżony musiał posiadać narkotyki czy sprzedawać je J.Z. by ulżyć rodzinie, by zgromadzić środki w jakimś szczytnym celu np. na leczenie członka rodziny. Trzeba też zaznaczyć, że w czasie popełnienia przypisanych mu czynów nie korzystał ze statusu sprawcy młodocianego, a mimo młodego wieku popełnił już wiele przestępstw i był już wcześniej wielokrotnie karany, co przeczy argumentom z apelacji obrońcy, że D. M. nie jest sprawcą zdemoralizowanym czy niepoprawnym.

Co do zasady nie podlegały więc argumenty służące wykazaniu niezasadności kar jednostkowych wymierzonych D. M..

Jednak podniesienie zarzutu rażącej surowości kar, w tym kary łącznej i wniesienie apelacji na korzyść D. M. oraz zwrócenie uwagi, że nie popełnił on przestępstw godzących w różne dobra prawne, to wpłynęło na stwierdzenie przez sąd odwoławczy, że rażąco surowa- w okolicznościach które należy brać przy wymiarze kary łącznej – okazała się być kara

łącna z pkt. 5 zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji mając do połączenia karę 3 lat pozbawienia wolności i 2 lat pozbawienia wolności wymierzył karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nie uwzględnił jednak dostatecznie tego, że oskarżony dopuścił się obu przypisanych przestępstw kwalifikowanych z tej samej ustawy tj. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdy zachodziła zbieżność czasowa ich popełnienia tj. uczestnictwo w obrocie narkotykami z pkt. 1 wyroku popełnił do 6 września 2020r. a nielegalne posiadanie narkotyków ujawniono 7 września 2020r. W tej sytuacji kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności tj. wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji ale zbliżonej do kumulacji faktycznie nosi znamię rażącej surowości. W ocenie sądu odwoławczego – w świetle podniesionego zarzutu rażącej surowości także kary łącznej- okoliczności te optują za wymierzeniem łagodniejszej kary łącznej. Dlatego karę łączną należało obniżyć, ale – wbrew postulatam obrońcy co do kary łącznej oscylującej w granicach pełnej absorpcji- tylko do 4 lat pozbawienia wolności tj. nadal z zastosowaniem asperacji, gdyż przemawiają za takim ukształtowaniem kary łącznej tj. z zastosowaniem zasady asperacji, względy prewencji ogólnej.

Nie było natomiast podstaw do uwzględnienia zarzutu rażąco surowej kary łącznej wymierzonej J.Z. wynikającej z faktu niezastosowania zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej i jej warunkowego zawieszenia. Sąd I instancji słusznie (co zostanie omówione w rozważaniach na tle zarzutu obrazy prawa materialnego

z apelacji obrońcy J.Z.) wymierzył oskarżonemu J. Z. za jednostkowe czyny przypisane mu w pkt. 7, 9 i 11 kary pozbawienia wolności, których suma wyniosła 2 lata pozbawienia wolności i w pkt. 13 zaskarżonego wyroku wymierzył karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Mimo, że faktycznie oskarżony dopuścił się podobnych przestępstw, wszystkich kwalifikowanych z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to nie zostały popełnione w bardzo krótkim okresie czasu tylko w przeciągu ponad 10 miesięcy, gdy J.Z. udzielał w ich ramach amfetaminy nie jednej ale trzem osobom, a ilości posiadanej amfetaminy były znaczne. Trzeba stwierdzić, że na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu ani stopień zawinienia z jego funkcją limitującą, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw. Decydujące znaczenie ma zaś względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Ponadto wymierzając karę łączną w ramach wyroku łącznego i oceniając zachowanie skazanego należy brać też pod uwagę czy skazany popełnił tylko dwa przestępstwa, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, czy też wiele przestępstw. Bowiernie popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (orzekania kary łącznej w wysokości kary najsurowszej orzeczonej za zbiegające się przestępstwa). Zasada ta wynika z orzecznictwa np. w wyroku S.A. w Łodzi z 20.09.2001r (II AKa 154/01 Prok.i Pr. 2002/4/26) stwierdzono, iż "Warto nadmienić również, iż orzeczenie

kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji". Tymczasem J.Z. dokonał 5 przestępstw wyczerpujących dyspozycje przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. A przenosząc powyższe rozważania na ocenę okoliczności ustalonych w przedmiotowej sprawie to należy stwierdzić, że nie było podstaw do zastosowania przy wydawaniu tego wyroku łącznego jedynie zasady absorpcji, mimo dobrej opinii o oskarżonym czy jego dotychczasowej niekaralności.

Ponadto do stwierdzenia rażącej surowości kary łącznej doszłoby gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary łącznej, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary łącznej z uwzględnieniem tylko okoliczności podniesionych przez skarżącego. Sytuacja taka, zdaniem

Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi. Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał jakie okoliczności uwzględnił wymierzając skazanemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Należy przypomnieć, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (tzw. absorpcja) do ich sumy (tzw. kumulacja) . Te granice stanowią skrajne możliwości wymierzenia kary łącznej, zaś sąd ma możliwość wymierzenia kary łącznej mieszczącej się między tymi skrajnymi granicami (tzw. asperacja), co nastąpiło w zaskarżonym wyroku.

Na marginesie należy zaś zauważyć, że kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie oznacza automatycznie, że oskarżony będzie ją musiał odbyć w jednostce penitencjarnej, taki wymiar kary łącznej pozwala na ubieganie się o odbycie jej w ramach dozoru elektronicznego. Przy czym okoliczności dot. stanu zdrowia członków rodziny oskarżonego J. Z. będą mogły mieć znaczenie na etapie wykonania kary łącznej.

Wniosek

Z apelacji adw. H. W.- o zmianę wyroku i:

- inny opis czynu przypisanego D. M. w pkt. 1 na czyn kwalifikowany z art., 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12§1kk w zw. z art. 65§1kk w zw. z art. 64§1kk i wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w pkt. 3 o wymierzenie kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzenie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności , wyeliminowanie orzeczenia o terapeutycznym systemie wykonania kary na podstawie art. 62 kk i dodanie kolejnego rozstrzygnięcia o umieszczeniu D. M. przed wykonaniem kary w zakładzie opieki zdrowotnej realizującym program leczenia odwykowego dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychotropowych.</p> <p>Z apelacji adw. T. J.- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p> <p>Z apelacji adw. M. G. o wymierzenie kary łącznej J.Z. z zastosowaniem zasady absorpcji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzuty dot. obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych, mające wpływ na treść wyroku, a także rażącej surowości kar dot. osoby D. M. i surowości kary łącznej wobec J.Z. nie podlegały uwzględnieniu.</p> <p>Nie było też podstaw z art. 437§2 kpk zdanie drugie do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, gdyż nie zachodzą podstawy z art. 439§1kpk, 454 kpk ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

4.	Obrazy przepisu art. 60§2kk i art. 58§1kk z apelacji obrońcy J.Z.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Mimo, że obrońca J.Z. zarzucił wyrokowi w zakresie dot. tego oskarżonego błędy w ustaleniach faktycznych, to jednak skarżący główny wywód apelacji skoncentrował na kontestowaniu odmowy skazania J.Z. z zastosowaniem art. 60§2kk i nadzwyczajnego złagodzenia kary (co miało być konsekwencją treści złożonych przez tego oskarżonego wyjaśnień) oraz braku uwzględnienia w dostatecznym stopniu reguły z art. 58§1kk i wymierzenia oskarżonemu za ciąg przestępstw z pkt. 11 kary pozbawienia wolności zamiast postulowanej kary grzywny. Wobec tego zarzuty z apelacji tego obrońcy należało rozważyć pod kątem tego czy nie doszło do obrazy przepisów prawa materialnego z art. 60§2kk i art. 58§1kk.</p> <p>Obrońca pierwszy zarzut odnoszący się do niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60§2kk opiera na argumencie iż J.Z. ujawnił „nieznanych organom ścigania innych przestępstw”. Jednak art. 60§2 kk stanowi o możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności: jeżeli pokrzywdzony</p>		

pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie, jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem. Przywołany w apelacji profesjonalnego obrońcy art. 60§2kk dotyczy więc innych okoliczności niż wskazanego w apelacji ujawnienia „nieznanych organom ścigania innych przestępstw”. Natomiast to w art. 60§3 kk jest wskazana przesłanka, do której wydaje się nawiązywać skarżący tj. stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdy dany sprawca współdziałający z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Przy czym wskazany w art. 60§3kk obowiązek ujawnienia "istotnych" okoliczności popełnienia przestępstwa zawiera wymóg podania przez sprawcę wszystkich znanych mu okoliczności, w jakich doszło do przestępstwa, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, niezatajanie przez sprawcę żadnych znanych mu okoliczności, gdy sprawca szczerze wyznaje wszystkie znane mu okoliczności a nie "dozuje" posiadane informacje, mając np. na względzie interesy czy chęć chronienia innych osób, które mogą być pociągnięte do odpowiedzialności karnej. Sprawca taki powinien też wyjaśniać w sposób

konsekwentny. Tymczasem takie kryteria stosowania dobrodziejstwa z art. 60§3kk wobec osoby J.Z. nie zostały dochowane. W pierwszych wyjaśnieniach J.Z. nie podawał bowiem danych osoby od której nabył amfetaminę, twierdził że nie zna go, nie wie gdzie on mieszka, widział go pierwszy raz. Podał też wtedy, że nikomu nic nie sprzedawał ani nikogo nie częstował, miał tylko amfetaminę i marihuanę na własny użytek. Natomiast gdy trwały już czynności przeszukań u D. M., to J.Z. złożył kolejne wyjaśnienia w których opisał , że amfetaminę i marihuanę kupował od D..M. a także wskazał osoby którym sam sprzedawał narkotyki kupione od D. M.. A z tego wynika, że oskarżony J. Z. od początku konsekwentnie nie opisał wszystkich okoliczności dot. udziału w obrocie narkotykami zarówno swojej osoby jak i innych osób. Ponadto J.Z. opisywał, że parę razy zdarzyło się, że amfetaminę odsprzedawał po 1 g różnym chłopakom. W dalszych wyjaśnieniach stwierdził, że sprzedawał A. U. (2), P. L. (2) i M. C. (2), przy czym podał, że były to i ilości po 2 g czy 5 g sprzedawane tym osobom jednorazowo. Natomiast M. C. podał, że wiele ludzi wiedziało o tym, że J. Z. ma narkotyki, wystarczyło że zapytał on J.Z. czy ma narkotyk i może go sprzedać, na co odpowiedział że tak i mu odsypał. A wobec tego można przyjąć, że J. Z. nie był konsekwentny i szczerzy co do podawania informacji istotnych dot. tego czy i komu i ilu osobom sprzedawał narkotyki. Z postanowienia SN z 21 maja 2020r. w spr. IV KK 642/19 (publ. LEX nr 3223611) wynika, że „Wyjaśnienia oskarżonego, by mogły stanowić podstawę do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 60

§ 3 k.k., muszą być szczerze i pełne, stwarzając jednoznaczne przekonanie o zerwaniu lojalności pomiędzy sprawcami określonego przestępstwa, muszą przedstawiać istotne okoliczności zdarzenia bez ukrywania lub pomniejszania roli własnej lub innego sprawcy.”, a tego w odniesieniu do wyjaśnień J.Z. nie można przyznać. Tym bardziej, że starał się usprawiedliwić zakup znacznej ilości narkotyków „leczeniem” bólu kręgosłupa, co trudno uznać za logiczne i wykazane.

Obrońca drugi zarzut odnoszący się do niezastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60§2kk opiera na argumencie, że zachodzi szczególny uzasadniony wypadek do zastosowania tego dobrodziejstwa. Z pisemnego uzasadnienia apelacji wynika, że obrońca wywodzi możliwość zastosowania art. 60§2kk z tego względu, że J. Z. cierpiał na bóle kręgosłupa i zażywał środki odurzające by uśmierzyć ból, że sam nie oferował do sprzedaży narkotyków , nie poszukiwał nabywców bo dokonywał ich zakupu na własne cele. Jednak te okoliczności wynikają tylko z relacji J.Z.. Natomiast – jak to wyżej wskazano- nie można było ich uznać za logiczne, gdyż w świetle ilości kupowanych narkotyków, ich ceny, okresu zakupów, to przy uwzględnieniu niskich dochodów oskarżonego, kupowanie przez niego narkotyków jako „lekarstw” w świetle doświadczenia życiowego było nieopłacalne. Tym bardziej, że J. Z. w ramach zatrudnienia pełnił też funkcję kierowcy i jako kierujący nie mógł pozostawać pod wpływem amfetaminy czy marihuany. Nadto z relacji M. C. (2) wynikało, że dużo ludzi wiedziało o tym, że J. Z. ma narkotyki i że można je od

niego uzyskać i wykorzystując taką wiedzę M. C. zapytał spotkanego J.Z. czy ma narkotyki i czy mu sprzeda, co J.Z. potwierdził i wykonał. A w świetle tego nie można uznać za wykazanej okoliczności, że J. Z. nie oferował do sprzedaży innym osobom narkotyków, tym bardziej, że oprócz M. C. nabyli je też i A. U. i P. L., przy czym należy zaznaczyć, że J. Z. nie sprzedawał im amfetaminy po cenie za jaką ją kupił tj. po 13 zł za gram, tylko za cenę znacznie wyższą, a więc osiągał na tym procederze konkretny zysk dla siebie.

Nie można też pominąć tego, że J. Z. w niniejszej sprawie nie przypisanego jednego przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tylko pięć takich przestępstw popełnionych na przestrzeni ponad 10 miesięcy, w tym te z pkt. V,VI i VII a/o jako ciąg przestępstw przypisany w pkt. 11 wyroku. Działalność oskarżonego J. Z. nie miała więc charakteru incydentalnego, jednorazowego błędu w dotychczas praworządnym życiu. To też nie sam oskarżony J. Z. zakończył swoją działalność związaną z narkotykami, o czym świadczy chociażby fakt ujawnionej uprawy 4 krzewów konopi indyjskich innych niż włókniste. Kres tej działalności był wynikiem zdarzenia niezależnego od oskarżonego tj. kontroli J.Z. przez policję w dniu 6.09.2020r. i ujawnienia ww krzewów konopi oraz marihuany.

A w świetle powyższych rozważań nie można było stwierdzić, że istniały liczne okoliczności łagodzące co do samych czynów przypisanych oskarżonemu. Ponadto oskarżony nie składał od początku konsekwentnych wyjaśnień w których szczerze

opisał wszystkie aspekty działalności związanej z udziałem w procederze dot. narkotyków, bo w pierwszych wyjaśnieniach starał się przekonywać, że nie zna osoby od której kupował narkotyki, że narkotyki posiadał na własny użytek i nikomu ich nie sprzedawał.

Nie zaszły więc wyraźne przesłanki do stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 kk. Sama zaś dotychczasowa niekaralność oskarżonego czy dobra opinia o nim są niewystarczające by z tego dobrodziejstwa skorzystać.

Sąd I instancji w procesie orzekania i decydowania o wymiarze kar jednostkowych, w tym za przestępstwo ciągle z pkt. 11 nie pominął bowiem tego, że oskarżony J. Z. nie był dotychczas karany, czy tego że w uwagi na niezbyt wysoką ilość amfetaminy udzielonej odpłatnie A. U., P. L. i M. C. to zastosował wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednak należy zauważyć, że takie przestępstwa popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk nie są zagrożone karą z sankcji wynikającej tylko z przepisu art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii tj. grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2, ale sankcja ta ulega- w myśl art. 91§1kk- podwyższeniu w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Skoro zaś w ramach przestępstwa ciągłego przypisanego w pkt. 11 wyroku J.Z. udzielił odpłatnie nie jednej, tylko trzem osobom substancji psychotropowej, udzielał amfetaminy tj. substancji powodującej szybsze i głębsze uzależnienie u osób ją zażywających

niż marihuana, a łącznie udzielił nie 1 czy 2 gram amfetaminy tylko 21 gram amfetaminy, to jako sprawiedliwa odpłata karna jawi się wymierzona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności. Z art. 58§1kk wynika, że sąd orzeka karę pozbawienia wolności, gdy sankcja jest taka jak wskazana w przepisie z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tylko wtedy gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Przy czym cele kary wskazane w tym przepisie nie dotyczą tylko osoby oskarżonego; dokonując wyboru kary należy brać pod uwagę okoliczności nie tylko odnoszące się do osoby sprawcy ale i do przestępstwa, a także celu prewencji ogólnej. A wymierzenie za 3 przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisane w ramach ciągu przestępstw z art. 91§1kk J.Z., który udzielił odpłatnie 3 osobom łącznie 21 g amfetaminy, postulowanej przez obrońcę kary grzywny 20 stawek dziennych po 100 zł celu prewencji ogólnej by nie osiągnęło. Wręcz przeciwnie, bo orzeczenie tak niskiej kary grzywny mogłoby zostać odebrane przez członków społeczeństwa jako zachęta do popełnianiu kilku przestępstw tego rodzaju, skoro nie grozi za nie surowa kara. Wobec tego orzeczenie postulowanej kary grzywny nie mogłoby służyć realizacji celu prewencji ogólnej. Trudno też przyjąć, że wymierzenie J.Z. wnioskowanej przez obrońcę kary grzywny 20 stawek dziennych po 100zł, czyli kary 2.000zł która jest niższa niż najniższa płaca miesięczna i którą oskarżony mógłby szybko i bez uszczerbku dla swojej sytuacji majątkowej uiścić, miałyby szansę spowodować u samego oskarżonego refleksję

o nieopłacalności popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Wobec tego nie można było uznać by kara postulowana przez obronę za ciąg przestępstw z pkt. 11 wyroku byłaby karą, która – w myśl art. 58§1kk- miałyby szansę realnie spełnić cele kary.

Przy czym, skoro wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności tj. karę, która może być wykonana w systemie dozoru elektronicznego, to nie można z góry zakładać, że J. Z. będzie w sytuacji wymierzenia takiej kary łącznej- z pewnością narażony na utratę pracy i niemożność wspierania schorowanych członków rodziny. Realne jest bowiem, przy wykonywaniu kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, postulowane przez obronę „odziaływanie resocjalizacyjne w warunkach wolnościowych”.

Wniosek

Z apelacji obrońcy J.Z. o zmianę zaskarżonego wyroku w części dot. tego oskarżonego poprzez:

- warunkowe zawieszenie wykonania kary 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt. IV kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

- za przestępstwo z pkt. 11 / obejmujące czyn V,VI i VII a/ o/ kwalifikowane jako przestępstwo mniejszej wagi wymierzenie kary grzywny 20 stawek dziennych po 100zł,

- warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności za

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>przestępstwo zarzucane w pkt. III a/ o,</p> <p>ewentualnie o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - połączenie wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z pkt. III i 2 miesięcy z pkt. IV, przy zastosowaniu pełnej absorpcji oraz o warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, - o nadzwyczajne złagodzenie orzeczenia co do wszystkich przestępstw kar. 		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzuty co do kar orzeczonych wobec J.Z. i wnioski końcowe z apelacji jego obrońcy nie podlegały uwzględnieniu.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Utrzymanie wyroku w mocy , za wyjątkiem zmiany kary łącznej z pkt. 5.</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których co do zasady nie uwzględniono zarzutów, argumentów i wniosków z apelacji obrońców, a jedynie uwzględniono uwagi z apelacji obrońcy D. M. co do zbyt surowego wymiaru kary łącznej.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Pkt. 5 wyroku poprzez obniżenie D. M. wymierzonej kary łącznej do 4 lat pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Z przyczyn dla których uwzględniono uwagi z apelacji obrońcy D. M. co do zbyt surowego wymiaru kary łącznej.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. III	W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacje obrońców oskarżonych co do większości zarzutów nie zasługiwały na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia oskarżonych od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na ich sytuację materialno-rodzinną (art. 624§1kpk)

7. PODPIS